

Tres paraules

written by Jaume Singla Sangrà | 5 de novembre de 2023

Acabo de fer un viatge de deu dies a l'Índia –actualment Bherat–, fent un periple pels parcs naturals amb tigres, pels temples i per les tombes de l'estat de Mhadya Pradesh, amb una petita estada a Delhi. Com en tot viatge es donen anècdotes, la majoria personals i intransferibles, però n'hi ha susceptibles de ser compartides. Aquesta n'és una.

Vaig visitar dues cascades molt diferents. Una, Bhedagat, és millor visitar-la abans dels monsons i l'altra, Raneh, després de les pluges. La primera es veu molt bé quan no hi ha un excés d'aigua, car en pujar el nivell després dels aiguats monsonics es redueix la part visible del salt i, per tant, perd part de la seva espectacularitat.

L'altra, Raneh, és un conjunt de cascades que durant mig any és únicament una cinglera per on amb prou feines hi passa un filet d'aigua. Ara bé, després de les pluges monsoniques es converteix en un espectacle de milions de metres cúbics d'aigua saltant des de diferents llocs, el més alt de 60 metres d'alçària, amb un so eixordador. Raneh és una important atracció turística de l'estat de Mhadya Pradesh.

Bhedagat, a les muntanyes del marbre, és un espai de trobada de les famílies hindús. Sense l'espectacularitat per a atraure turistes, és un lloc adient per als viatgers que ens agrada conèixer el país que visitem. Al voltant del salt d'aigua que pot arribar als 30 metres, hi ha un seguit d'humils treballadors del marbre que amb una simple serra modelen figures de tigres, elefants o figuretes decoratives que venen per unes poques rúpies als visitants.

Bhedagat, és també un lloc de trobada per a famílies que volen gaudir de la natura. El dia que hi vaig anar era festiu i per això hi havia desenes de famílies fent pícnic mentre la

quitxalla jugava a l'aigua. Com que no és un espai habitual dels turistes, la meva presència –i la dels meus tres companys– no passava desapercebuda. Tant es així que en un moment donat, una dona hindú, va dir de fer-nos una *selfie*.

Com és natural vaig acceptar i un cop la dona va fer la foto em vaig acomiadar amb una encaixada de mans (això dels petons a la galta després del covid ja no es fa). Per a fer-li saber d'on venia, vaig dir dues paraules: Barcelona. Catalunya.

En sentir Catalunya la dona va somriure i va dir: Independència. Ens vàrem tornar a donar la mà i vaig marxar molt alegre cap el cotxe on m'esperava el guia.

Si una persona que viu a Jabalpur té clar que els mots Catalunya i Independència van junts. Si sap que els catalans volem la independència, ja seria hora que els mateixos catalans també hi creguessin, però sobretot que els partits independentistes ho tinguessin clar.

La independència no ens la donaran els hindús, ni els europeus, ni tampoc la obtindrem per mandat diví. De fet no ens la donarà ningú, l'haurem de prendre. És més fàcil de dir que de fer, però que ho tinguin més clar algunes persones de l'altra banda del món, que no pas nosaltres mateixos, ens hauria d'esperonar a lluitar per a obtenir allò que volem. I que hi tenim dret.

L'Índia es va independitzar del Regne Unit fa més de setanta anys seguint a Ghandi, el profeta de la lluita no violenta, que no va deixar ni un sol dia de lluitar pacíficament per la llibertat del seu poble.

Però Ghandi era Ghandi i no un carallot com alguns dels que protagonitzen la política de Catalunya.

Dones hindús a la cascada de Bhedagat.
Font: Jaume Singla